

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **M. S. A.**, narozený dne x
státní příslušností x
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2021 č.j. KRPA-22260-52/ČJ-2021-000022-ZSV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o prodloužení doby jeho zajištění za účelem

správního vyhoštění, stanovené rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 1. 2021 č.j. KRPA-22260-20/ČJ-2021-000022-ZSV, a to o 60 dnů.

2. V žalobě žalobce zrekapituloval skutkový stav, kdy uvedl, že v Turecké republice byl pronásledován z politických důvodů, a proto odsud uprchl. Byl označen jako člen tzv. Gülenova hnutí (Hizmet), které bylo obviněno z plánování neúspěšného vojenského převratu, jenž započal dne 15. 7. 2016, nejprve ztratil svoji práci, následně byl obviněn a zatčen, v roce 2018 bylo jeho zbavení osobní svobody ukončeno, žalobce však stále čekal na finální verdikt trestních soudů a byla mu uložena také omezující opatření jako zákaz cestování, proto žalobce nedisponuje platným cestovním dokladem. Ve vlasti mu hrozí odsouzení k šesti letům a třem měsícům odnětí svobody, přestože využil opravné prostředky, aby toto rozhodnutí zvrátil. Bezprostředním důvodem k opuštění vlasti byla obava, že verdikt bude tureckými soudy potvrzen a on bude znovu zbaven osobní svobody. Zanechal proto v Turecku manželku a děti a dne 5. 11. 2020 uprchl do Řecka s nadějí, že až bude v bezpečí, podaří se mu do bezpečí dostat i svou rodinu. Do protokolu několikrát jasně uvedl, že je pronásledován z politických důvodů, neboť je považován za člena Gülenova hnutí.
3. Žalobce se dle svého tvrzení domníval, že v Řecku požádal o mezinárodní ochranu, zjevně však obdržel tzv. policejní příkaz (tj. dokument, který policie vystaví občanovi třetí země, který nelegálně přicestoval na území Řecka poté, co byl zajištěn; obvykle se jedná o příkázání povinnosti opustit zemi v určitém čase; nicméně dokud je policejní příkaz platný, nemůže být zajištěn ani deportován do země původu). Žalobce tento policejní příkaz měl u sebe a doložil jej do správního spisu. Nejspíše se tedy mýlil – pouze projevil svou vůli na policii a byl mu vydán policejní příkaz. Tomu by ostatně nasvědčovala i skutečnost, že není veden jako žadatel o mezinárodní ochranu v Řecké republice.
4. Žalobce namítal, že je uprchlíkem, přičemž jej nelze vyhostit do Turecka, neboť to by bylo v rozporu se zásadou *non-refoulement* zakotvenou v čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Žalovaný dle žalobce v napadeném rozhodnutí došel k mylným závěrům a rozhodnutí má být v rozporu s § 3 ve spojení s § 2 odst. 1 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“).
5. Podle žalobce nelze přezkoumat stanovenou délku jeho zajištění (60 dnů). Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 119/2011-30, ve kterém soud dospěl k závěru, že správní orgány jsou povinny při rozhodování o prodloužení doby zajištění cizince, důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly, tyto skutečnosti musí být doloženy ve spisovém materiálu. Dále odkázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. Měl za to, že z napadeného rozhodnutí není seznatelné, jakými úvahami se správní orgán řídil, když dospěl k závěru, že správní vyhoštění bude možné realizovat v době stanovené rozhodnutím o prodloužení zajištění. Žalovaný měl zcela opomenout skutečnost, že žalobci dne 14. 5. 2021 vyprší platnost cestovního dokladu, z rozhodnutí není zřejmé, jaké kroky činily správní orgány v období od 29. 3. do 21. 4. 2021. Žalovaný měl tedy posoudit, zda je vyhoštění žalobce alespoň potenciálně možné. Uvedl, že z napadeného rozhodnutí není možné zjistit, zda a kdy správní orgány požádaly o vydání závazného stanoviska, naopak se domníval, že podklady pro jeho vydání byly opatřeny teprve 4. 5. 2021. Dle názoru žalobce, žalovaný neprovedl žádný hlubší odhad, z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda by případné vyhoštění mělo proběhnout leteckou či pozemní cestou. Závěry žalovaného měl ve vztahu

ke stanovení doby prodloužení zajištění za nesrozumitelné a bez opory ve správním spisu. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na argumentaci obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců.
8. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 24. 1. 2021 vykonávala policejní hlídka hlídkovou činnost a všimla si žalobce, který šel z magistrály na chodník před Fantovu budovu na Wilsonově ulici v Praze. Hlídka jej upozornila, že se nesmí pohybovat v prostoru magistrály, a ztotožnila jej předloženým tureckým občanským průkazem. Byla u něj zjištěna výstraha (z důvodu: nežádoucí cizinec). Žalobce byl zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Při podání vysvětlení dne 25. 1. 2021 žalobce žalovanému mimo jiné uvedl, že z Turecka vycestoval 5. 11. 2020 lodí do Řecka, kde ho chytila policie. Byl s ním sepsán nějaký protokol a byl puštěn. Řecká policie mu sdělila, že od nich dostal nějaký dokument, na který se mohl po Řecku pohybovat šest měsíců. V Řecku požádal o azyl. Nikdo ho nekontaktoval, přestože na sebe předal telefonní číslo. V lednu se rozhodl, že již nemá dostatek finančních prostředků, a chtěl požádat o azyl v jiné zemi EU. V Turecku má rodinu, kterou chtěl také dostat do Evropy. Z Řecka odcestoval nákladním autem spolu s nějakými Afghánci, které potkal v parku v Řecku. Měl v plánu cestovat nákladním autem do Itálie a z Itálie do Švýcarska. Švýcarsko bylo jeho cílem, protože tam má bratra. Žalobce bohužel nasedl do špatného nákladního auta, vlezl pod plachtu na parkovišti do zadní části nákladního auta, řidič o něm nevěděl. Netuší, kudy to auto jelo, když zůstalo stát někde na čerpací stanici, žalobce a Afghánci vystoupili a poté se rozdělili. Žalobce šel sám pěšky a přišel do Brna. Vlakem pak jel do Prahy a měl v plánu pokračovat vlakem do Německa. Vlak jel později, šel se proto projít před nádraží, kde ho kontrolovala a zajistila policie. Nechce žádat o azyl v České republice, ale až ve Švýcarsku nebo Německu. V Řecku všichni žádají o azyl jen proto, že to je taková přestupní stanice. Je to tam špatné.
9. K dotazům žalovaného žalobce sdělil, že neví, že ho Řecko označilo jako osobu vyhoštěnou se zákazem vstupu. Policista ho v Řecku vyslýchal v turečtině. Byl dotazován, zda tam chce zůstat, a tak řekl, že ano. Není si jist, zda tam požádal o azyl. Je možné, že s ním bylo vedeno nějaké řízení a pak dostal ten papír, aby vycestoval do 6 měsíců. Česká republika není cílem jeho cesty, nikoho tady nemá a nezná. Do Řecka se vracet nechce. Z Turecka utekl z politických důvodů. Pracoval tam jako státní úředník. Z důvodu smýšlení a vystupování proti vládě byl 17 měsíců vězněn a dostal 6 let vězení, ale po 17 měsících byl propuštěn. Je ženatý a má dvě děti ve věku 9 a 11 let. Manželka je doma s dětmi v Turecku, nemá tam potíže s úřady. Žalobci ve vycestování brání politické důvody a je si jistý, že bude zavřený a neměl by práci. Je v Turecku považován za člena organizace Gülenova hnutí – osoby, co údajně stojí za pučem v roce 2016. Za cestu do EU žalobce zaplatil asi 4 000 EUR. V současné době má u sebe asi 250 až 300 EUR, víc peněz nemá. Nezůstal v Řecku, protože je tam hodně lidí bez práce a žalobce tam neviděl budoucnost pro sebe a svou rodinu. Chápe, že Řecko je Evropa. Netvrdí, že ta země porušuje nějaké právní věci, ale není v dobré ekonomické situaci. Ostatní země EU jsou na

tom dobře. Nejlépe je v Německu a ve Švýcarsku. Z Řecka utekl, protože tam není práce, je tam hodně uprchlíků. V Evropě se chtěl usadit a přivést sem svou rodinu. Je si vědom, že v České republice je oprávněn pobývat pouze s platným cestovním dokladem.

10. Dne 25. 1. 2021 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3. a 4. zákona o pobytu cizinců. Následně žalovaný provedl výslech, kde žalobce vypovídal obdobně jako při podání vysvětlení před žalovaným. Ministerstvo vnitra následně vydalo závazné stanovisko ze dne 25. 1. 2021 ev. č. ZS51843, podle něhož vycestování žalobce do Turecké republiky je možné. Žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 25. 1. 2021 č. j. KRPA-22260-18/ČJ-2021-000022-ZSV, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z území členských států EU na dobu jednoho roku. Proti tomuto rozhodnutí bylo podáno odvolání spolu s žádostí o prominutí zmeškání úkonu a o přiznání odkladného účinku této žádosti. Usnesením žalovaného ze dne 18. 2. 2021 č. j. KRPA-22260-43/ČJ-2021-000022-ZSV této žádosti nebylo vyhověno. Toto usnesení žalobce rovněž napadl odvoláním. Rozhodnutím ze dne 29. 3. 2021 Ředitelství služby cizinecké policie vyhovělo odvolání žalobce a změnilo rozhodnutí ze dne 18. 2. 2021 č. j. KRPA-22260-43/ČJ-2021-000022-ZSV tak, že se žádosti o prominutí zmeškání úkonu a přiznání odkladného účinku podané žádosti vyhovuje.
11. Žalobou napadeným rozhodnutím č. j. KRPA-22260-52/ČJ-2021-000022-ZSV ze dne 21. 4. 2021 byla doba zajištění žalobce prodloužena o 60 dnů.
12. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
13. Podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.*
14. V § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je stanoveno: *„Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“*
15. Podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je cizinec evidován v informačním systému smluvních států. Tím je informační systém vytvořený státy, které jsou vázány mezinárodními smlouvami o odstraňování kontrol na společných hranicích, za účelem získání přehledu o cizincích, jimž nelze umožnit vstup na území smluvních států [srov. § 9 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců] – tzv. Schengenský informační systém (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2021 č.j. 6 Azs 354/2020-27).

16. Soud vychází z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu – i když žalovaný již vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, nelze v následně vydaném rozhodnutí o zajištění žalobce pouze odkázat na odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění a spolehnout se na tam učiněné závěry, ale je třeba posoudit, zda je vyhoštění žalobce možné, a to především z hlediska dodržení principu *non-refoulement* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2016 č.j. 5 Azs 7/2016-22). Správní orgány (a soudy v rámci přezkumu rozhodnutí správního orgánu o zajištění či jeho prodloužení) jsou povinny zabývat se podmínkami pro realizaci správního vyhoštění cizince. Při tomto posouzení mohou nepochybně vycházet ze skutečností zjištěných v řízení o správním vyhoštění, ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince vydaného podle § 120a zákona o pobytu cizinců a ze své úřední praxe (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016 č.j. 5 Azs 5/2016-52, ze dne 13. 5. 2016 č.j. 5 Azs 228/2015-64 nebo ze dne 6. 3. 2019 č.j. 7 Azs 366/2018-30).
17. Soud konstatuje, že žalovaný těmito požadavkům v žalobou napadeném rozhodnutí bezezbytku dostál. V této souvislosti lze odkázat na str. 3-4 rozhodnutí žalovaného o zajištění žalobce, kde žalovaný výstižně shrnul, že žalobce porušuje právní předpisy, důkazem čehož je uložené opatření Řecka, na základě něhož je žalobce evidován v informačním systému smluvních států (Schengenském informačním systému) od 8. 11. 2020 do 8. 11. 2023, kdy byl žalobci uložen zákaz na 3 roky do schengenského prostoru. Žalobce nerespektuje opatření Řecka, sám uvedl, že na území Řecka přicestoval bez cestovního dokladu a s cílem dostat se za starším bratrem do Švýcarska, který tam je žadatelem o azyl. V Řecku byl policií zajištěn a vyhoštěn. Na začátku protokolu žalobce uvádí, že utekl z Turecka z politického důvodu. V Řecku byl i dle dokladů, které má u sebe, vyhoštěn za neoprávněný pobyt. Žalobce v Řecku cíleně nepožádal o azyl, ale chce tak učinit až v Německu či Švýcarsku, a to jen z ekonomických důvodů. Z Řecka cestoval ve skrytu na nákladním autě. Po cestě přisedal a cestovat chtěl do Švýcarska, ale auto jelo jiným směrem. Následně se dostal přes Slovensko do České republiky, kde vysedl na čerpací stanici u Brna. Tam zakoupil jízdenku na vlak a přicestoval do Prahy, chtěl dále pokračovat do Německa, ale byl kontrolován a zajištěn. Po celou dobu věděl, že na cestování a pobyt potřebuje platný cestovní doklad a oprávnění k pobytu. Ani jeden doklad k tomuto nemá. Z jeho jednání je patrné, že pokud nedocestuje tam, kam chce, tak nic respektovat nehodlá. Jeho cílem je Švýcarsko. V Řecku o azyl nepožádal a rovněž tam nechtěl zůstat z důvodu, že je to tam špatné ekonomicky. Má zjištěno, že ekonomicky je to dobré v Německu a ve Švýcarsku. Je to jediný důvod, proč nezůstal v Řecku. Z jeho jednání je patrné, že hrozí možnost útěku a nedodržení opatření mu uložených. Žalobce nerespektuje opatření řeckých orgánů a i přes svoje vyhoštění se dále vydává hlouběji do schengenského prostoru s jasným cílem – územím Švýcarska, kde je dle jeho vyjádření dobře ekonomicky. Má za to, že v Řecku jsou dodržovány zákony, ale je na tom špatně ekonomicky, a tak tam nechtěl zůstat. To je jeho jediný důvod. Žalovaný podotkl, že pokud je někdo politicky pronásledován, učiní vše pro to, aby před tímto pronásledováním uprchl. V případě žalobce je patrné, že uprchl do Řecka, tedy do demokratické země, kde mu nic nebránilo požádat o azyl.
18. Městský soud v Praze se s tímto hodnocením žalovaného plně ztotožňuje. Pokud by žalobce skutečně byl v Turecku politicky pronásledován, nepochybně by v první bezpečné zemi, tedy v Řecku, požádal o azyl. Tam o azyl zjevně nepožádal, což ostatně připustil v rámci podání vysvětlení a výsledku před žalovaným („Byl jsem dotazován, zda tam chci zůstat, a tak jsem řekl, že ano. Nejsem si jist, že tam jsem požádal o azyl. Je možné, že se

mnou bylo děláno nějaké řízení a pak jsem dostal ten papír, abych vycestoval do 6 měsíců. ... Mám pocit, že jsem nikde o azyl nežádal. Měl jsem pocit, že v Řecku.“). I kdyby se však čistě teoreticky domníval, že v Řecku o azyl skutečně požádal, jak namítal v žalobě, nic to nemění na jeho zjevném záměru vycestovat do Švýcarska a tam (popř. v Německu) požádat o azyl a žít tam. Namítá-li žalobce systémové nedostatky řeckého azylového systému a nepříznivé materiální zabezpečení žadatelů o azyl v Řecku, zdejší soud (kromě toho, že žalobce před žalovaným jako důvod odchodu z Řecka uvedl toto: „Jen z důvodu, že tam není práce. Je tam hodně uprchlíků.“) podotýká, že žalobce nepodal žádost o azyl ani v jakékoliv jiné zemi než v Řecku. Naopak z jeho vyjádření je jednoznačné, že požádat o azyl hodlá pouze v Německu nebo ve Švýcarsku, tedy v zemích, které sám označil za země s nejlepší ekonomickou situací v Evropě.

19. Závěr, že motivy žalobce jsou pouze ekonomické a že žalobce nebyl politicky pronásledován, je výsledkem logické, srozumitelné a přesvědčivé úvahy žalovaného plynoucí z jednání žalobce i z jeho tvrzení přednesených před žalovaným. Na zákonnosti napadeného rozhodnutí nemění nic ani žalobcem tvrzená existence jeho bratra, který má žít ve Švýcarsku. I kdyby to byla pravda, stále je z žalobcova chování (protiprávní vstup do schengenského prostoru, opuštění Řecka a vůle požádat o mezinárodní ochranu jedine v Německu či Švýcarsku, tedy v zemích, jež žalobce považuje za ekonomicky nejvyspělejší v Evropě) evidentní, že důvody jeho vycestování z Turecka nebyly politické, nýbrž ekonomické. Žalobce taktéž namítal, že žalovaný opomněl žalobcovo tvrzení, že je uprchlíkem. K tomu soud sděluje, že žalobcovo tvrzení, že je uprchlíkem, ještě automaticky neznamená, že skutečně uprchlíkem je. Dosud zjištěné skutečnosti nasvědčují opaku. Žalobou napadené rozhodnutí bylo odůvodněno zcela dostatečně a žalovaný nikterak neporušil § 68 odst. 3 správního řádu, jak bez bližších důvodů namítal žalobce. Ani této námitce proto nelze přisvědčit.
20. Jak je uvedeno např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019 č.j. 2 Azs 379/2017-48, *„posouzení důvodů znemožňujících vycestování (...) v rámci řízení o zajištění cizince je předběžné a subsidiární. K tomu lze blíže poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 151/2018 – 28, v němž bylo konstatováno, že „[j]akkoliv lze se stěžovatelem v obecné rovině souhlasit, že existence reálného předpokladu pro vyhoštění představuje jednu z podmínek zajištění cizince, nelze přehlížet smysl řízení o zajištění, jímž není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uloženo správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován. Správní orgán je povinen předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění cizince alespoň potenciálně možné, jsou-li překážky vycestování správnímu orgánu v době rozhodování o zajištění známy nebo vyšly-li v řízení najevo (viz usnesení rozšířeného senátu č. j. 7 As 79/2010 - 150). V řízení o zajištění proto není nutné postavit najisto, že vyhoštění cizince bude skutečně realizováno. Postačí závěr o možnosti vyhoštění.“* Přílehlavými jsou i závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 2 Azs 281/2016 – 50: *„...předmětem žalobního přezkumu nebylo rozhodnutí o správním vyhoštění, nýbrž rozhodnutí o zajištění pro účely správního vyhoštění. (...) Správní orgán se má zabývat pouze otázkou, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150).“*
21. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 6. 3. 2019 č.j. 7 Azs 366/2018-30) plyne, že úkolem žalovaného *„je posoudit, zda existuje možnost, že cizinec nebude moci být za žádných okolností navrácen do země původu, a to bez zdlouhavého*

obstarávání si důkazů či komplikovaného prokazování skutkových tvrzení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2016, 5 Azs 228/2015 - 63, ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 33/2013 - 35, ze dne 27. 2. 2019, 7 Azs 340/2018 - 35). Objeví-li se zřejmé skutečnosti (jako např. vypuknutí ozbrojeného konfliktu na území domovského státu, atp.), nebo zajišťovaný cizinec předloží takové tvrzení či důkazy, z nichž bude vyplývat, že jeho návrat do země původu nelze realizovat, žalovaná není oprávněna zajištění provést; v opačném případě rozhodne o zajištění (nebo o jeho prodloužení).“

22. Žalovaný plně dostál své povinnosti předběžně posoudit důvody znemožňující vycestování. Z žalobcových tvrzení však neplyne, že by možnost realizace jeho vyhoštění byla vyloučena. Naopak je zřejmé, že realizace jeho vyhoštění je přinejmenším potenciálně možná. I kdyby pak skutečně proti žalobci v Turecku probíhalo trestní stíhání (což mají prokazovat dokumenty v tureckém jazyce bez úředního překladu do českého jazyka), ze shora uvedených důvodů je patrné, že žalobcovo vyhoštění není vyloučeno. Nelze proto přisvědčit žalobcově námitce, že vyhoštěním žalobce dojde k porušení zásady *non-refoulement* plynoucí z čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.
23. Podle závěru soudu je z jednání žalobce evidentní, že nebyl politicky pronásledován a důvody odchodu z vlasti jsou čistě ekonomické. K dalším žalobcovým námitkám soud uvádí následující.
24. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení zajištění pak nelze přezkoumávat, zda Řecko žalobce zařadilo do informačního systému smluvních států (Schengenského informačního systému) oprávněně. V nyní posuzovaném případě se z okolností věci nepodává, že by tak řecká strana učinila excesivně či protiprávně – ani žalobce pak nepopřel, že v tomto informačním systému evidován je, přičemž nevyločil, že mohl dostat tzv. policejní příkaz, na jehož základě byl povinen Řecko opustit, a současně si byl vědom, že na území dalších států schengenského prostoru nemůže vstoupit bez odpovídajícího pobytového oprávnění, přesto tak (ukryt v nákladním autě) učinil a cestoval dále po Evropě.
25. Žalovaný pro účely rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobce v dostatečném rozsahu zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Již z tohoto důvodu soud neprováděl dokazování žalobcem navrženými dokumenty, neboť to by v rámci soudního přezkumu rozhodnutí o zajištění žalobce bylo nadbytečné. Závěry žalovaného jsou podloženy spisovým materiálem a soud je na rozdíl od žalobce nepovažuje za mylné.
26. Doba prodloužení zajištění žalobce o 60 dnů je dle závěru soudu přiměřená. Žalovaný tuto dobu odůvodnil (viz str. 6 – 7 napadeného rozhodnutí) tak, že vzhledem k tomu, že nebylo v průběhu dosavadní lhůty zajištění možné realizovat správní vyhoštění cizince, tak přistoupil žalovaný v zájmu ochrany chráněných zájmů společnosti k prodloužení zajištění, zejména s přihlédnutím ke skutečnosti, že Ředitelství služby cizinecké policie rozhodlo, že se vyhovuje žádosti žalobce o prominutí zmeškání úkonu a přiznání odkladného účinku, ve věci opožděného odvolání žalobce. Přihlédl také k informaci Ředitelství služby cizinecké policie, ze které vyplývá, že vzhledem k novým skutečnostem, které doplnil žalobce v odvolání, je nezbytné vyčkat nového závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR, které dle správního řádu musí vydat toto závazné stanovisko nejpozději do 30 dnů ode dne, kdy bylo o vydání požádáno. Doba prodloužení zajištění byla stanovena také s ohledem na dobu potřebnou k obstarání právních dokladů.

27. Městský soud v Praze toto odůvodnění považuje za dostatečné, srozumitelné a přesvědčivé. Žalobce namítá, že žalovaný neřeší podmínky vydání druhého cestovního dokladu pro případ, že aktuálně platnému dokladu vyprší platnost před tím, než bude možné správní vyhoštění skutečně realizovat. K tomu soud uvádí, že v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí, neměl žalovaný důvod se domnívat, že by vydání závazného stanoviska k možnosti vycestování cizince trvalo déle než v řádu několika málo dnů (soudu je z jeho činnosti známo, že vydání závazného stanoviska trvá v běžných případech od jednoho do pěti dnů), proto se žalovaný mohl oprávněně domnívat, že bude možné realizovat správní vyhoštění v době platnosti cestovního dokladu žalobce a touto skutečností se v napadeném rozhodnutí nezabýval. Žalovaný až dne 26. 4. 2021 obdržel informaci o tom, že vydání závazného stanoviska je závislé na zjištění obsahu dokumentů, které žalobce doložil ve svém odvolání. I v situaci, kdy by cestovní doklad žalobce po dnu 14. 5. 2021 pozbyl platnosti, tak je zřejmé, že v době prodloužení zajištění by byl správní orgán schopen zajistit nový náhradní cestovní doklad. V případě vydání prvního cestovního dokladu celý tento proces trval maximálně 21 dnů, u opakovaného vydání dokladu bude tato lhůta zcela jistě kratší, neboť již není zapotřebí znovu ověřovat totožnost cizince.
28. Ze spisového materiálu je také zřejmé, že správní orgán již požádal o vydání nového závazného stanoviska, přestože v něm není uvedeno konkrétní datum této žádosti. Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR (dále také „OAMP“) dne 26. 4. 2021 zaslal žalovanému informaci, ze které vyplývá, že vzhledem ke skutečnosti, že žalobce doložil ve svém odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění a závaznému stanovisku Ministerstva vnitra ČR 30 stran podkladů v tureckém jazyce, tak není možné v současné době, bez znalosti těchto podkladů závazné stanovisko vydat. S žalobcem byl naplánován pohovor, ve kterém měl objasnit, proč materiály doložil, co je jejich obsahem a jak se týkají jeho osoby. Dne 4. 5. 2020 pak s ním byl proveden pohovor za výše uvedeným účelem, během kterého však žalobce vyjádřil nesouhlas s ustanovenou tlumočnicí, kdy uvedl, že: *„Nesouhlasím s ustanoveným tlumočnickem. Z důvodu, že tak, že se tlumočnice spletla v jednom slově. Nerozumím tlumočnici a nerozumím jejímu tlumočení.“*, zde soud poznamenává, že stejná tlumočnice byla žalobci ustanovena dne 25. 1. 2021, kdy tlumočila výslech účastníka správního řízení, během kterého žalobce nenamítal, že by této tlumočnici nerozuměl, sdělil, že: *„Ano, souhlasím, překladu rozumím.“* a protokol následně bez výhrad, jako správný a úplný podepsal. Městský soud má tak za to, že z uvedeného je zřejmé, že jednání žalobce je bezpochyby obstrukční, takové jednání mu nemůže být ku prospěchu.
29. Zde soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 Azs 354/2020 – 27 ze dne 19. ledna 2021, kde soud dospěl k závěru, že: *„Oproti tomu nespolutpráce stěžovatele při výkonu správního vyhoštění tento postup pouze komplikuje, avšak nevylučuje. Slovy rozšířeného senátu, v době vydání rozhodnutí o zajištění stěžovatele bylo jeho vycestování alespoň potenciálně možné. [13] Obstrukční jednání navíc nemůže být stěžovateli ku prospěchu. Bylo by zcela proti smyslu a účelu institutu zajištění za účelem správního vyhoštění, pokud by jej nebylo možné použít v případě cizinců, u nichž lze očekávat maření úkonů potřebných pro jejich vycestování. Zajištění podle § 124 zákona o pobytu cizinců je totiž zajišťovacím institutem určeným právě pro řešení takových situací; pokud cizinec s příslušnými orgány spolupracuje, zpravidla je to důvodem pro uložení některého z mírnějších zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců. [14] Komplikace při přípravě a výkonu správního vyhoštění způsobené cizincem navíc nejen že nemohou zabránit zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, ale naopak mohou ospravedlnit přísnější postup vůči němu,*

konkrétně prodloužení doby zajištění i nad obecně nepřekročitelných 180 dnů podle § 125 odst. 2 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců.“

30. V žalobou napadeném rozhodnutí je též uvedeno, že žalovaný předpokládá, že vyhoštění žalobce proběhne letecky, a to se společnostmi Turkish Airlines nebo Pegasus Airlines.
31. K realizaci správního vyhoštění nedošlo zejména proto, že bylo vyhověno žádosti žalobce o prominutí zmeškání úkonu a přiznání odkladného účinku podané žádosti ze dne 11. 2. 2021 ve věci odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 25. 1. 2021 vydanému pod č. j. KRPA-22260-18/ČJ-2021-000022-ZSV. Správní orgán tak postupoval ve prospěch cizince a byl následně povinen vyčkat vydání nového závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR, jehož vydání je zpožděno zejména obstrukčním jednáním žalobce, který doložil podklady v tureckém jazyce a následně se k nim odmítl vyjádřit s ohledem na skutečnost, že nerozumí tlumočníci, což soud vyvrací výše. Postup žalovaného je tedy dle soudu vzhledem k průběhu správního řízení v souladu se zákonem a ustálenou judikaturou.
32. Ze všech shora uvedených skutečností jednoznačně vyplývá, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí řádně a komplexně zabýval otázkou nezbytnosti prodloužení zajištění žalobce, jakož i odůvodněností a přiměřeností stanovené doby prodloužení zajištění žalobce o 60 dnů, a své závěry dostatečným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Závěr, ke kterému žalovaný dospěl, je dle soudu zcela logickým vyústěním veškerých v řízení posuzovaných skutečností a soud se s nimi ztotožňuje. Žalovaný zdůvodnil, jaké kroky k vyhoštění dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat. Námitky žalobce proto soud shledal jako nedůvodné.
33. Soud má za to, že závěry ke kterým dospěl, nejsou v rozporu s žalobcem uváděnou judikaturou Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva.
34. Vzhledem ke shora uvedenému neshledal soud žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch, a žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady řízení nad rámec nákladů vynaložených z běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat

označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. května 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně